

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/109/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6411208550
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6411208550.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Westfinreal, s. r. o., so sídlom Župné námestie 9, Nitra, ICO: 36 567 663, zastúpený Q.. M. V., advokát, M. XX, N. proti žalovanému: W. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXXX/XXX, N., zast. Q. X., advokát, Y. XXX, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 6C/178/2011-170 zo dňa 03. 05. 2016, takto

rozhodol:

I. P otvrdzuje rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6C/178/2011-170 zo dňa 03. 05. 2016.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% na účet jeho právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že žalobca je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla značky V. A. Z. XXX, farba H. V., rok výroby XXXX, číslo karosérie G., evidenčné číslo D. XXX P.. Rozhodnutie o trovách konania si vymienil po právoplatnosti tohto rozsudku. Vyhovел žalobcovi, ktorý tvrdil, že je vlastníkom predmetného motorového vozidla, ktoré získal kúpou od predávajúcej Z. K. kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 07. 11. 2008 za kúpnu cenu 300.000,-Sk. Kúpna cena bola vyplatená a vozidlo prešlo do jeho výlučného vlastníctva. Zanedbal ohlasovaciu povinnosť, v technickom preukaze bola stále vedená ako vlastníčka predávajúca a k zaevidovaniu jeho ako vlastníka došlo až dňa 25. 11. 2008. Žalobca je leasingovou spoločnosťou, predmetné motorové vozidlo bolo predmetom leasingu. Pretože spoločnosť, ktorá predmetné motorové vozidlo užívala, prestala plniť svoje povinnosti a prestala platiť úver, žalobca spoločnosti PAREA, s. r. o. vozidlo odňal, po vyrovnaní dlhu bolo opätovne prevzaté touto spoločnosťou, ktorá si však opätovne prestala plniť povinnosti platiť splátky. Ďalšie odňatie vozidla sa nepodarilo, a preto žalobca podal trestné oznámenie. Žalobca bol upovedomený vyšetrovateľom listom z 15. 02. 2011 o tom, aby si vlastnícke právo uplatnil v občianskom súdnom konaní, keď najskôr uznesením z 13. 12. 2010 bolo vozidlo najprv žalobcovi vrátené, po sťažnosti žalovaného Okresná prokuratúra v Žiari nad Hronom toto uznesenie zrušila. Žalovaný tvrdil, že žalobca nikdy nebol vlastníkom tohto motorového vozidla, pretože predchádzajúca vlastníčka nepodpísala kúpnopredajnú zmluvu a žalobca jej ani nezaplatil kúpnu cenu a bránil sa tým, že predchádzajúca vlastníčka prepísala predmetné motorové vozidlo na neho na základe svojej slobodne vôle a bez nátlaku, a to bez finančnej či nefinančnej odmeny. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a jeho vyhodnotení dospel k záveru, že žalobca nadobudol predmetné motorové vozidlo na základe kúpnej zmluvy v nepísanej forme od predávajúceho ako skutočného vlastníka podľa § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Písomnú kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 07.11.2008 súd prvej inštancie považoval za neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie považoval predávajúcu Z. K. za nevlastníčku, podľa jeho názoru vlastníkom tohto

motorového vozidla bol jej syn A. A.. Súd prvej inštancie tento svoj právny názor odôvodnil tým, že v dokazovaní bolo zistené, že toto auto zakúpil A. A. pre potreby rodiny, prevažne ho užíval on, z čoho súd vyvodil, že najčastejšie svedčí vlastnícke právo tomu, kto vlastnícke oprávnenie vykonáva a je dôkazom toho, že je vlastníkom danej veci. Za dôležitý označil vzťah, resp. postoj subjektu k predmetu vlastníctva ako sa tento javí navonok a z kontextu týchto okolností vyvodil, že vlastníkom veci (konkrétneho osobného automobilu) je ten, kto má právo umožňujúce mu vec užívať, v tomto prípade A. A., syn „predávajúcej“ Z. K.. Zároveň však súd prvej inštancie vyvodil, že A. A. ako vlastník motorového vozidla chcel toto predať, mal vôľu vozidlo odplatne scudzíť v prospech žalobcu, bola dohodnutá kúpna cena a nerozhodné je, či mu bola aj skutočne vyplatená. Z tohto dôvodu súd ani nepovažoval za potrebné znalecké dokazovanie ohľadne overenia pravosti podpisov nachádzajúcich sa na príjmových pokladničných dokladoch, ktoré mali preukazovať prevzatie kúpnej ceny. Medzi A. A. a žalobcom ako medzi predávajúcim a kupujúcim, bol teda dohodnutý predmet zmluvy - kúpy, bola dohodnutá kúpna cena, čiže všetky náležitosti platného právneho úkonu kúpnej zmluvy podľa § 588 OZ, podľa ktorého z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. Súd tak dospel k záveru, že žalobca na základe tejto ústnej kúpnej zmluvy nadobudol od skutočného vlastníka (A. A.) motorové vozidlo podľa § 133 ods. 1 OZ, podľa ktorého, ak sa hnuiteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené inak. Okresný súd ďalej poukázal na výsledky dokazovania, v zmysle ktorých žiaden z vypočutých svedkov neuviedol takú právnu skutočnosť, od ktorej by žalovaný mohol odvodzovať svoje vlastnícke právo. Podľa záveru súdu žalovaný je ako vlastník predmetného vozidla zapísaný v policajnej evidencii v dôsledku toho, že nebolo možné dať do súladu zápisy v evidencii motorových vozidiel, kde ako vlastníčka figurovala Z. K. a žalovaný zrejme v presvedčení o tom, že ho žalobca (ako leasingová spoločnosť) poškodil a odmietol mu poskytnúť určitú kompenzáciu, menovanú presvedčil, aby motorové vozidlo prepísala na neho. Žiadny právny titul nadobudnutia vlastníctva podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka však žalovanému nesvedčí. Podľa predložených zmlúv koncom roku 2008 a začiatkom roku 2009 sa žalobca pokúšal motorové vozidlo speňažiť, žiadny relevantný dôkaz o tom, že by na základe konkrétneho právneho úkonu žalobca prišiel o svoje vlastníctvo, však neexistuje. Aj keď existovali úverové zmluvy medzi žalobcom ako veriteľom a najskôr spoločnosťou BP Cars, s. r. o., neskôr PAREA, s. r. o., k žiadnemu prevodu vlastníckeho práva nedošlo, ani dôjsť nemohlo, vzhľadom na skutočnosť, že šlo o leasingové zmluvy a k naplneniu ich zmluvných podmienok nedošlo (z dôvodu neuhradenia ďalších splátok). Ku kúpnej zmluve, podľa ktorej motorové vozidlo dňa 06. 04. 2009 žalobca nadobudol od J. C., súd uviedol, že tento podľa vykonaného dokazovania nikdy nebol vlastníkom motorového vozidla, preto ho žalobcovi ani nemohol predať, keď tento sa stal vlastníkom kúpou od A. A.. Súd teda uzavrel, že ku dňu vyhlásenia rozsudku nebolo preukázané, že by vlastníkom sporného motorového vozidla bol niekto iný, než žalobca. Žalovanému žiaden nadobúdaci titul vlastníckeho práva k vozidlu nesvedčí a takýto titul nesvedčí ani žiadnej inej osobe. V ďalšom sa vysporiadal s existenciou naliehavého právneho záujmu na určení v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie so záverom, že bez tohto rozhodnutia nie je možné vydať žalobcovi predmetné vozidlo z úschovy polície, preto bolo potrebné súdnym rozhodnutím deklarovať jeho vlastnícke právo.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom splnomocneného advokáta odvolanie. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že návrh súd v celom rozsahu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nezistil riadne skutočný stav, skutočnosti a zistené dôkazy nahrádzal vlastnými domnienkami a preto nesprávne rozhodol. Napriek výpovediam svedkyne K. v trestnom spise tamojšieho okresného súdu sp. zn. 1T/161/2014, ktorý bol pripojený k tejto veci a kde svedkyňa sama vyhlásila, že bola vlastníčkou predmetného motorového vozidla a nikto nespochybňoval jej vlastníctvo, považoval súd za preukázané, že vlastníčkou nebola Z. K., ale jej syn A. A.. Svoje presvedčenie v rozpore so zisteným stavom súd vysvetľuje tým, že vozidlo užíval menovaný a jeho matka bola evidovaná ako vlastníčka len pre dopravnú evidenciu na účely premávky na pozemných komunikáciách. Za prinajmenšom zvláštne považoval konštatovanie súdu, ktorý výpoveď Z. K. nepovažoval za dôveryhodnú, keď „postrádal rozumné vysvetlenie toho, aby si ona ako žena v tom čase vo veku takmer 50 rokov kúpila motorové vozidlo typu V. A. ...“. Rovnako ani ďalšie zdôvodňovanie a právnické konštrukcie ohľadom vlastníctva nie sú súladné so zákonom. Podľa žalovaného bolo dostatočne preukázané, že vozidlo kúpila p. Z. K., následne ho predala p. W., ktorý jej mal aj zaplatiť, no tým nie je preukázané, že vozidlo predala žalobcovi. Túto skutočnosť potvrdzuje len svedok A., ktorý pre súd nie je hodnoverný. Podľa žalobcu mal tento kupovať auto od p. K. a mal jej aj zaplatiť cenu 300.000,-Sk, doklady na túto sumu nepredložil,

p. K. vyplatil kúpnu cenu W.. Samotný žalobca podľa dokladov predložených jeho zástupcom v trestnej veci proti žalovanému preukazoval, že predmetný automobil kúpil 06. 04. 2009 od J. C. vo M. a tomuto aj vyplatil v hotovosti z pokladne kúpnu cenu 6.000,-Eur. Potom je nezodpovedanou otázkou, akou cestou auto putovalo od K., ktorá ho predala W. a opäť ho kúpil žalobca od C.. Žalobca sa ale domáha určenia vlastníctva, on bol teda povinný preukázať bez akejkoľvek pochybnosti svoje vlastníctvo k predmetnému automobilu, čo sa mu nepodarilo, neunesol teda dôkazné bremeno, a preto je dôvod na zmenu napadnutého rozsudku v zmysle odvolacieho návrhu.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že práve Z. K. bola prvotným vlastníkom predmetného motorového vozidla, jedine ona mala oprávnenie vozidlo predať a ako sama uviedla, na všetky tieto úkony splnomocnila svojho syna A. A.. Tiež A. A. vo svojej výpovedi potvrdil, že koná na základe jej splnomocnenia, Z. K. bola evidenčnou vlastníčkou motorového vozidla, reálne vozidlo užíval A. A.. Potvrdené bolo tiež prevzatie kúpnej ceny, ktorú žalobca za vozidlo vyplatil. Žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval opak. Nepredložil žiadnu listinu preukazujúcu nadobudnutie vlastníckeho práva k spornému motorovému vozidlu. V prípade úspechu uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario. Rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozsudkom a jeho odôvodnením a rozsahom a obsahom odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku, odvolací súd nezistil ani dôvod pre jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Ako je zistené z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania, je nesporné, že žalobca sa domáhal určovacieho výroku, ktorým bude určené jeho vlastníctvo k predmetnému motorovému vozidlu, a to na základe toho, že vlastníctvo mal získať kúpnu zmluvou od pôvodnej vlastníčky Z. K.. Ako dôkaz na preukázanie svojho vlastníctva žalobca predložil kópiu kúpno predajnej zmluvy zo dňa 07. 11. 2008, kde predmetom zmluvy je práve uvedené motorové vozidlo V. A. Z. XXX, farba H. V., rok výroby XXXX s uvedením čísla karoséria a štátnou poznávacou značkou. Dohodnutá je kúpna cena 300.000,-Sk. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný spochybnil podpis predávajúcej na tejto zmluve, bolo zistené, že skutočne predávajúca Z. K. túto zmluvu nepodpísala, zmluvu podpísal jej syn A. A.. Zároveň však bolo zistené, že Z. K. svojho syna splnomocnila na všetky právne úkony týkajúce sa motorových vozidiel, jej syn predmetné vozidlo v prevažnej miere užíval, všetky právne úkony v tomto smere (a teda aj prijatie peňazí) urobil on. Správne potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedená kúpno predajná zmluva trpí neplatnosťou v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, správne však tiež dospel k záveru, že aj napriek tejto skutočnosti došlo k uzavretiu kúpno predajnej zmluvy spôsobom, ktorý uviedol súd prvej inštancie, teda dohodou o predmete kúpy a kúpnej cene, a to medzi konajúcim A. A., ktorý však uzatvoril túto zmluvu v mene svojej matky Z. K. ako predávajúcej a kupujúcim bol žalobca, teda obchodná spoločnosť Westfinreal, s. r. o.. Odvolací súd nepovažuje za správne závery súdu prvej inštancie, kde neuznal výpoveď Z. K., že bola vlastníčkou motorového vozidla a synovi udelila plnú moc na jeho predaj za dôveryhodnú a pravdivú s tým, že súd „postráda rozumné vysvetlenie toho, aby si ona, ako žena v tom čase takmer XX rokov, kúpila motorové vozidlo typu V. A. Z. XXX a zvolila si preň EČ: N. - A.". Takýto záver súdu prvej inštancie nemá vôbec oporu vo vykonanom dokazovaní a navyše, pôsobí diskriminujúco (vo vzťahu k veku a pohlaviu) voči svedkyňi Z. K.. Napriek tomu je správny záver súdu prvej inštancie v tom, že na základe predmetnej ústnej kúpno predajnej zmluvy došlo k prevodu vlastníctva daného motorového vozidla z pôvodnej vlastníčky p. Z. K. na žalobcu, teda obchodnú spoločnosť Westfinreal, s. r. o.

7. Rovnako odvolací súd považuje za správne ďalšie závery súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých v konaní nebolo preukázané, že by došlo k zmene vlastníka z kupujúceho - žalobcu na niekoho iného, pokiaľ ide o samotného žalovaného, tomuto nesvedčí žiadny právny spôsob získania vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu.

8. Pokiaľ v odvolaní žalovaný spochybnuje získanie motorového vozidla do vlastníctva žalobcu s poukazom na tvrdenú skutočnosť, že svedkyňa K. mala vozidlo predať kupujúcemu W., odvolací súd

poukazuje v tomto smere na vyjadrenie Z. K. ako svedka vo veci poškodeného Westfinreal, s. r. o., ČVS: ORP-1858/OEK-NR-09 UR dňa 29. 10. 2010, kde v tomto smere uviedla, že „uvedené motorové vozidlo vlastnila do novembra 2008, v tejto dobe prišiel za jej synom p. W. so záujmom vozidlo odkúpiť, s čím ona súhlasila. Všetky okolnosti ohľadom predaja uvedeného OMV riešil jej syn s p. W.. Až následne sa dozvedela, že W. to auto kupoval cez leasingovú spoločnosť. Peniaze boli vyplatené vo výške ako žiadala a viac sa o vec nezaujíjala až do doby, kedy ju prišiel žalovaný p. Y. s p. S. požiadať o prepis vozidla“.

9. Vzhľadom na uvedené potom možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že ku dňu vyhlásenia rozsudku nebolo preukázané, že by bol vlastníkom spornému motorového vozidla niekto iný ako žalobca, ktorý ale nadobudol vlastníctvo k tomuto motorovému vozidlu kúpnu zmluvou od vtedajšej vlastníčky p. Z. K., pričom v tejto veci pri uzatváraní kúpnej zmluvy za ňu konal na základe udeleného plnomocenstva jej syn A. A.. Tieto zistenia neboli žiadnym spôsobom vyvrátené a žalovanému nesvedčí žiadny právny titul, na základe ktorého by sa mohol stať vlastníkom predmetného motorového vozidla. Nakoniec odvolací súd podotýka, že ani samotné odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

10. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, aj keď s výhradou k záveru a úvahám súdu o vlastníctve predmetného motorového vozidla pred jeho predajom žalobcovi, ktoré však v konečnom dôsledku neboli zásadné pre právne posúdenie vo veci určenia vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu.

11. V súlade so zásadou úspešnosti v konaní rozhodol odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ktoré mu je povinný zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania súdom prvej inštancie (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP).

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).